

POMSTA
JE KRVAVÁ

RIZIKO

S.T. ABBY

RIZIKO

POMSTA JE KRIVÁ

S.T. ABBY

RIZIKO

POMSTA JE KRVAVÁ

Preložila Anna Kompasová

IKAR

S.T. Abby
The Risk (Book 1 of the Mindfuck Series)

Copyright © 2016. THE RISK by S.T. Abby
Translation © 2026 by Anna Kompasová
Cover design © Simply Defined Art
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0569-3

*Toto je pre tých, ktorí stratili svoj hlas.
Pre tých, čo túžia byť ako Lana Myersová.
Pre tých, o ktorých sa stále šepká.
Pre tých, ktorí každý deň bojujú, aby zabudli.
Nie ste v tom sami.*

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt

Zostáva ešte toľko mien...

Einstein povedal: „Slabí sa pomstia. Silní odpúšťajú.
Intelligentní ignorujú.“

Nech si trhne. Aj géniovia sa mylia.

Pomsta chutí najlepšie za studena... Zato s týmto citátom súhlasím. Keď už zabudnú, že po nich idete, ich výkriky sú o to krajšie, keď sa to nakoniec stane.

Prvá kapitola

„Milujem ľudstvo, no ľudí nenávidím.“

— Albert Einstein

L A N A

„Tuším ti dal niekto košom,“ prehodí chlap oproti mne. Zdvihnem oči od mobilu a nenápadne zamknem obrazovku, aby nevidel, čo som si práve prezerala.

Očami preletím po jeho postave. Sympatický, zhruba dvadsaťpäťročný, sebavedomý úsmev, dominantné vystupovanie... Lenže sa prerátal. Oslovil nesprávnu ženu.

„Rada obedujem sama,“ poviem s milým, no jasne odmietavým úsmevom.

Samozrejme, že to nepochopí. Oči sa mu zúžia – akoby práve prijal výzvu. Alfa samec. Dalo sa to čakať.

„Som Craig. A ty si...“ premeria si ma. Mlčím a pokojne si odpijem kávy. „Ak sa mi nepredstavíš, budem ti hovoriť Kráska.“

Aké originálne! Lacná lichôtka bez nápadu. Zjavne je zvyknutý dostať všetko bez námahy, čo znamená, že sa nesnaží ani potom, čo uloví „korisť“. Jeho drahé oblečenie a povýšenecký postoj to iba potvrdzujú.

Mnohé ženy by si jeho aroganciu pomýlili so šarmom. Možno by ju dokonca považovali za príťažlivú.

Ja nie.

„Môžeš ma volať Nemá záujem. To ma vystihuje najlepšie,“ odvetím a pohodlne sa opriem, úplne pokojná a s jasnou prevahou.

„Zjavne si si ma poriadne neobzrela,“ skúša ďalej a zaujme rovnakú pózu. Dýcha z neho arogancia.

„Videla som viac než dosť. A naďalej nemám záujem.“

Pohľad mu potemnie a odsunie sa.

„Fajn. Seriem na to. Aspoň mi pri tebe neomrzne vták,“ odfrkne a odíde k stolu, za ktorým sedí iný chlap.

Slnko sa dnes neukázalo. Obloha je zatiahnutá a na terase nás sedí len zopár, hoci každú chvíľu asi začne pršať. Aj z diaľky vidím, ako sa jeho kamarát rozosmeje a krúti hlavou, keď sa pán Arogantný zosunie na stoličku, zamračený a dotknutý.

Vrátim sa k videu v mobile, no vzápätí na seba zacítim pohľad. Keď zdvihnem oči, prichytím jeho kamaráta, ako ma pozoruje. Nezíza ani nehrá, že má o mňa záujem. Skôr sa ma pokúša prečítať – presne tak, ako to robievam ja.

Je sympatický, hoci jeho oblek nie je vôbec taký drahý. Vyzerajú ako kolegovia, tak prečo je jeden oblečený omnoho drahšie? Lenže ten tichší nepôsobí ani podriadene, ani zakríknuto. Skôr rovnocenne. To znamená jediné: rozdiel nebude v pozícii, ale v pôvode. Pán Arogantný má asi bohatšiu mamičku.

Pozriem späť na displej a predstieram, že si jeho skúmavý pohľad nevšímam. Keď dopijem kávu a dopozerám aj video ku dňu D, zavolám čašníčku a vypýtam si účet.

„Už je to zaplatené,“ usmeje sa od ucha k uchu. „A nechali ste aj prepitné,“ žmurkne. „A celkom slušné.“

Zdvihnem obočie a ona ukáže hlavou za seba – práve keď kamarát pána Arogantného odchádza z terasy. Po tom druhom niet ani stopy.

„Mám vám vraj poďakovať za zábavu,“ pokračuje čašníčka a ovieva sa rukou, kým sleduje, ako kráča k tmavému SUV.

„Ďakujem,“ postavím sa na odchod.

Žiadny flirt. Žiadne očakávania. Žiadne „možno pôjde za mnou“. Nemám rada, keď sú ľudia milí bez dôvodu, a to, že som ho vraj pobavila, mi ako dôvod nestačí.

Sledujem ho, ako stojí pri SUV a s niekým telefonuje. Mobil drží pri uchu, no hovorí tak potichu, že z tejto vzdialenosti nepočujem ani slabiku. O kúsok ďalej zbadám pána Arogantného, ako sa pri obchode rozpráva s peknou babou. Tá evidentne prejavuje väčší záujem než ja.

Napokon ma premôže zvedavosť. Vykročím k nemu vo chvíli, keď ukončí hovor. Keď sa priblížim, pohľady sa nám stretnú a obočie mu vyskočí, keď vytiahnem dvadsaťdolarovku.

„Nedovolím cudzím chlapom, aby mi platili za jedlo. Mama ma slušne vychovala.“ Zakývam mu bankovkou pred tvárou, aby si ju vzal.

Na perách sa mu objaví nesmelý úsmev, ktorý mu odrazu zmení celú tvár. Špinavé blond vlasy má presne na hranici medzi *strapaté* a *sexi*. Sánku má širokú, hranatú, no modré oči prekvapivo jemné. Nebezpečný a nežný zároveň. Mätúce. Nevie ho prečítať.

„Lepšiu šou by som za takú nízku cenu nikde nevidel,“ pokrčí plecami a strčí si mobil aj ruky do vreciek. Nevysloví to, ale je jasné, že si tie peniaze nevezme.

Lenže ja som tvrdohlavá, takže znova zamávam bankovkou. „Mám svoje pravidlá. Vďaka, ale nie.“

Usmeje sa ešte viac. „Si vždy taká defenzívna?“ spýta sa pobavene. „Stále hľadáš skryté motívy správania iných? Alebo ťa len dráždi feministické presvedčenie, keď chlap spraví niečo také banálne, ako že ti zaplatí kávu a mafin?“

Číta ma. Vedela som to.

Zrazu mi dáva zmysel aj ten lacnejší oblek, aj tmavé SUV. „Si z FBI,“ skonštatujem a uvedomím si, že Quantico nie je až tak ďaleko.

Úsmev mu nezmizne. „Prečo si to myslíš?“

„Profiluješ ma, to po prvé. Tvoje auto a oblečenie tiež niečo naznačujú. Kamoš nosí drahý oblek, aby ohúril, tvoj je praktickejší, menej nápadný. Vaše správanie a priateľské doberanie prezrádzajú, že ste si rovní aj napriek odlišnému rodinnému zázemiu. Domnievam sa, že pochádza z bohatejšej rodiny a ty si sa vypracoval sám. SUV nemá štandardnú výbavu – tónované sklá sú tmavšie, než povoľuje zákon, no viem, že FBI má výnimky kvôli bezpečnosti. Takže... mám pravdu?“

Jeho úsmev sa ani nepohne. Nepáči sa mi to. Namiesto toho, aby ho to vyviedlo z miery, je ešte zvedavejší. Lenže ja som ho chcela vyviesť z miery.

„Nie si z FBI ani nemáš vojenské pozadie,“ vychrlí a zaskočí ma. „Tvoje oblečenie je bohémsky štýlové, čo znamená, že ti viac záleží na pohodlí než na dojme. Sedíš sama v reštaurácii, lebo si sa tak rozhodla. Odmietáš akúkoľvek pozornosť. Navonok pôsobíš ako extrémna feministka, čo ti je na škodu. Pod povrchom si niekto, ku komu sa dá len ťažko dostať, pretože dôverou neplytváš. Chráni ťa to pred zranením, no zároveň ti to bráni mať niekoho blízkeho. A v noci, keď si dovoľíš byť zraniteľná... presne vtedy premýšľaš nad tým, aké by to bolo nebyť sama.“

Prehltnem guču v hrdle. Trafil klinec po hlavičke. Nemal by ma tak ľahko prečítať. Roky som pracovala na tom, aby som to skryla.

„A nemáš domáce zviera,“ dodá. „Na oblečení nemáš jediný chl p – ak nemáš také, ktoré nepľzne. No nesedí mi k tebe, že by si sa pripútala k niečomu, čo pravdepodobne prežiješ a budeš musieť znášať bolesť zo straty. Postavila si si okolo seba múr z nutnosti. Z minulosti, ktorá si ho vyžiadala. Zažila si stratu. Možno viac ako jednu. A možno ťa život dotlačil do samoty... a ty si sa v nej rozhodla zostať.“

Srdce sa mi rozbúcha a urobím krok vzad. Jeho pohľad zmäkne.

„Prepáč. Zašiel som príďaleko. Mrzí ma to,“ povie vo chvíli, keď k nám pristúpi pán Arogantný.

„Nestratil som svoj šarm. Tá baba bola len...“

Slová mu zamrznú na perách, keď zbadá, ako sa pozerám do očí pánovi Mudrlantovi. Cítim sa odhalená, zraniteľná, nesvoja. Nie som na to zvyknutá. Roky som si budovala pevnosť na svoju ochranu.

A on ju zbúral jediným ťuknutím.

„Zober pár fliaš vody. Čaká nás dlhá cesta,“ povie pánovi Arogantnému, no ani na chvíľu zo mňa nespustí oči.

Ani si nevšímam, kedy ten druhý odíde, lebo som príliš zaujatá tými jeho nežnými modrými očami, v ktorých sa zračí ľútosť.

„Život stojí za hovno,“ povie z ničoho nič. „A potom zomrieš. Tak prečo nežiť naplno, kým sa dá?“ dodá, tentoraz si odpustí mudrlantský tón.

Stačí to na to, aby napätie povolilo – a na perách sa mu opäť zjaví úsmev. Žmurkne na mňa a nakloní sa bližšie. „Keby si niekedy potrebovala pripomenúť, že si nažive... zavolať mi. Aj mne by sa hodilo trochu života.“

Než stihnem zareagovať, odtiahne sa. A zrazu niečo držím v ruke, hoci som nepostrehla, že by sa ma dotkol. Napäto sledujem, ako obchádza SUV a nastupuje.

Zrak mi padne na vizitku. V tej chvíli sa vracia pán Arogantný a sadá si na sedadlo spolujazdca.

Logan Bennett...

Pod menom číslo. Pod číslom FBI. A keď zdvihnem hlavu, Logan sa opiera o volant a cez okno ma sleduje. Pán Arogantný má stiahnuté okno a tvári sa, akoby mu niekto zjedol obed.

„Zavolaj mi,“ usmeje sa Logan a odchádzajú.

Realita je len ilúzia, hoci vytrvalá. To povedal Albert Einstein. Môj otec ho často citoval, keď sa mi snažil vysvetliť, ako funguje život. Hlavne vtedy, keď sa nám všetko rúcalo pod nohami. Hoci trpel najviac, vždy mi poskytol útechu.

Lenže Einstein mi teraz nepomáha pochopiť, ako ma Logan dokázal tak ľahko prečítať. Ani to, prečo sa cítim tak neznesiteľne odhalená.

Mobil zavibruje. Pripomienka. Tá, ktorú som si nastavila už dávno.

Musím si zachovať chladnú hlavu. Ak povolím, ohrozím plán, na ktorom som pracovala príliš dlho a príliš tvrdo.

Odšoférujem dvadsaťpäť kilometrov, nájdem dom, ktorý hľadám, a nenápadne ho obídem. Zaparkujem pri starej opustenej stodole. Až tam si navlečiem rukavice, kombinézu a ťažké pánske čížmy. Dám si batohy zatažené kameňmi – jeden na chrbát a jeden spredu.

Potichu kráčam k domu. Nečujne odchyľim dvere a batohy opatrne položím na stoličku.

V kabelke mám všetko, čo potrebujem, preto ju mám pri sebe. Ťažké topánky si vyzujem a položím ich na batoh.